

"Outzigged"

Niet echt leuk, zo zou je onze vakantie in het enorm kleine Julianadorp kunnen omschrijven. Dat het weer niet al te geweldig is en het dorp en nabijgelegen strand vol met Duitsers zaten helpt ook niet echt mee. Daarom kwam mijn moeder met het volgende idee.

"Laten we gezellig naar het monument op de afsluitdijk gaan!"

Jeuj. Net op het moment dat je denkt dat het niet saaier kan worden krijg je dit. Na een minder spetterend ontbijt stappen we met de hele familie in de gehuurde Renault Mégane en zetten we de koers uit naar de afsluitdijk. Onderweg zien we wat overblijfselen van bunkers uit de tweede wereldoorlog die boven het overwegend vlakke en groene landschap uitsteken. Ook zien we veel wolken en aan de verschillende vlaggen te zien staat er ook een stevige wind. Ik doe mijn ogen dicht en probeer te slapen. De bezienswaardigheden onderweg zouden zeker meehelpen om in slaap te komen. 'Saaï' is een understatement.

We komen aan op de parkeerplaats van de afsluitdijk en hier lijkt de wind nog weer wat steviger dan op het land. Ondanks de niet zo geweldige weersomstandigheden is het er wel druk. De parkeerplaats vrijwel vol en overall banjeren er toeristen rond. We lopen het monument op en banen ons een weg door de mensenmassa. Nou ja, misschien is dat wat overdreven, maar het is er zeker niet rustig. De overwegend buitenlandse toeristen staren mij allemaal aan terwijl ik daar loop. Ik loop met mijn enormigheid, mijn blauwe ogen en mijn blonde manen te paraderen als een echte oer-Nederlander. Voeg nog klompen en een haring toe en het plaatje is compleet. Een groep Japanners spreken mij aan.

"How do you call this?" vragen ze mij in steenkolen Engels. Ze wijzen in de richting van het IJsselmeer.

"The IJsselmeer. It's a lake." zeg ik zo vriendelijk mogelijk. De Japannertjes overleggen druk met elkaar en proberen mij met hand- en voetgebaren duidelijk te maken dat ze dat niet bedoelen.

"How do you call this sighting?" vraagt de spreker van het groepje. Ik maak duidelijk dat ik niet helemaal begreep wat ze nou bedoelen. Ik kijk naar het water en probeer opvallende kenmerken te zoeken die ze misschien niet zouden begrijpen. Een vissersbootje of iets in die strekking. Maar in de nabijheid is zo niets bijzonders te vinden. Ondertussen zijn de Japanners nog steeds naar de juiste woorden aan het zoeken terwijl één van de vrouwen een foto van mij maakt. Één van de mannen begint wat te rommelen in zijn rugzak, terwijl ik fantaseer over wat er toch in de breinen van die mensen omgaat. Zouden ze ooit wel eens eerder een blonde jongeman van mijn lengte hebben gezien? Zouden ze überhaupt mensen van mijn lengte hebben gezien? De, voor mij, draagbare mensjes waren duidelijk onder de indruk van mijn omvang. Ook kijken ze met verbazing mijn langslopende vader na. Hij is net iets kleiner dan ik ben, maar nog steeds twee koppen groter dan de hele groep Japanners.

De mannelijke Japanners hebben op de één of andere manier een boekje tevoorschijn gehaald en zoeken blijkbaar naar het woord waar ze met hun eigen kennis niet op kunnen komen. De vrouw maakt nogmaals een foto van mij hoe ik toekijk op de mannetjes en hun boekje. Hoe zou dat gaan als ze weer in het land van de rijzende zon zijn? Zouden ze met Japanse feestdagen de hele familie bij elkaar halen en vertellen over hun vakantie in Nederland?

"...en op donderdag gingen we naar een monument op een weg die over het water ging." De familieleden die niet in Nederland waren geweest kijken elkaar met verbazing aan.

"Bedoel je een brug?" vraagt een nieuwsgierige oom.

"Nee, het was geen brug. Het was als het ware een dunne strook land met een weg van het ene stuk van Nederland, naar het andere stuk van Nederland. Die schijnen ze met de hand gemaakt te hebben. Kijk maar." De vrouw laat vervolgens een foto zien gemaakt vanaf bovenop het monument met uitzicht op de weg, en in de verte is heel vaag de Friese kustlijn te zien.

"Indrukwekkend!" zeggen de bezoekende Japannertjes tegen elkaar in hun eigen taal. De vrouw slaat de bladzijde om en daar sta ik dan.

"Wow, wat is dat?" vraagt een neefje aan zijn tante.

"Dat was een jongen die ons een beetje uitlegde waar we naar keken. Hij leerde ons zelfs een inheems woord." De familieleden kijken elkaar aan en zijn benieuwd naar het o zo spannende Nederlandse woord

dat hun familie van die Nederlandse jongen hadden geleerd.

Dat ben ik inmiddels ook wel.

"Sir, we found it." zegt één van de mannen tegen mij. Hij oefent een paar keer binnensmonds en durft het daarna aan om aan mij de vraag te stellen die hem al een aantal minuten bezig houdt.

"What do you call the view?"

"The view? That's a really cool indie rock band from Dundee, Scotland." De Japanners kijken mij aan alsof er plakjes ham uit mijn mond vallen en weten niet wat ze zeggen moeten. Ik concludeer al snel dat ze dit toch echt niet bedoelen.

"Do you want to know the Dutch word for the word 'view'?" vraag ik vervolgens aan de mannetjes. Ze ontwaken weer uit hun maffe dagdroom en knikken druk met hun hoofd terwijl ze glimlachen. Dit is dan het moment waarop ze al minuten hopen, besef ik mij. Om ze niet teleur te stellen en uit beleefdheid besluit ik dan maar op antwoord te geven.

"We call this, uitzicht." De Japanners kijken elkaar aan en beginnen meteen te oefenen op de uitspraak.

"Outziz." zegt één van de mannen.

"No no, uitzicht." verbeter ik hem.

"Out... out... out... outzig?"

"Uit-zicht. Uitzicht." probeer ik zo goed mogelijk uit te leggen terwijl het vrouwtje nogmaals een foto neemt.

"En tante, wat gebeurde er op dat moment?" vraagt het nieuwsgierige neefje weer aan zijn tante.

"Op dat moment legde de Nederlandse jongen uit hoe je het woord uitzicht in zijn taal uitspreekt."

"Waarom zijn die foto's trouwens in zo'n rare hoek geschoten?" vraagt de vader van het neefje van de vrouw.

"Die Nederlanders, die zijn zo verrekte lang! Hij stak bijna een meter boven ons uit." De mond van het neefje valt open.

Na nog enkele pogingen zie ik in dat de Japanners niet genoeg hebben aan een kwartiertje oefenen op één woordje Nederlands.

"Outzigged?" vraagt één van de Japanners en ik besluit dat ik het goed genoeg vind en knik naar het mannetje. De Japanners bedanken mij vriendelijk en excuseren zich, omdat ze mij zo lang op hebben gehouden. Ik zeg dat ik het niet zo erg vind. Zo maak je nog eens wat mee op één van de saaiste vakanties uit de geschiedenis van de mensheid.

© mei 2009, Timmeeh, BasicPublishing.nl